

PREGÓ DE LES FESTES DE SANTA TECLA DEL 2002

Tarragonins i tarragonines, forasters i forasteres

Aquesta ciutat fundada pels déus que, si hagués tingut entre els seus fills a un Homer o un Virgili, la Humanitat del seu temps hauria pensat que era el rebedor de l'Olimp, és, segons la llegenda, el lloc que Júpiter va triar després de sobrevolar tots els mars per viure el seu amor apassionat amb Tíria. De la mateixa manera que sobre les mil·lenàries pedres imperials es va aixecar la ciutat medieval, també sobre les faules romanes s'han bastit d'altres cristianes no menys fantàstiques que assenyalen a un nét de Noè com el primer en construir-se una casa en aquestes terres, perquè, com ens diu mossèn Cinto Verdaguer a l'Atlàntida, els seus camps i ribes desperten records del paradís.

Amb Homers i Verdaguers, amb Júpiters o Tubals, el cert és que molts són els mortals i no menys les divinitats que després de voltar el món han acabat en aquest born que és Tarragona. I ho han fet perquè aquesta és una terra d'una història estupenda, però, com va escriure en Josep Pla, sobre tot perquè té una rara bellesa. I el que diria que resulta més important: és una ciutat on la gent sap viure intensament; només cal visitar un lloc de recolliment

la Bona Vida", que segurament va ser encarregat a un taller francès i que representa l'existència feliç i pletòrica a la que l'Estat ha de conduir els ciutadans. Aquest drap insòlit resulta tot un exemple de com els tarragonins han volgut manifestar des de temps immemorials la seva fe en la vida i el seu anhel de felicitat. Com també es testimoni d'aquesta voluntat l'obra "Llibre de les grandeses i coses memorables...de la Ciutat de Tarragona", escrit fa cinc segles per l'erudit Lluís Pont d'Icart, a fi de palesar que com el Tarragonès no hi ha res. El menys res de tan gran i memorable. I entre aquestes coses extraordinàries figura la seva capacitat de gaudir de la seva ciutat. Els tarragonins sempre han sabut divertir-se, particularment quan arriben les festes de Santa Tecla, que fan bons aquells versos anònims i una mica carrinclons que acaben dient que Tarragona "no sabe cómo demostrar su gozo / sin entregarse toda al alborozo."

Millor que el poeta desconegut del XVIII autor d'aquest poema és aquella cançó de "Els Pets", un dels grups musicals de la comarca que heu tingut oportunitat de veure fa pocs dies, que diu: "Eh, vine a la festa/hi tindrem de tot/vinatxo del guarro/cava del millor/Serà una festa/no em diguis que no,/ no inventis excuses/que ens coneixem prou/OOO, vine a la festa/li pots dir al teu "nòvio"/que has d'estudiar/li pots dir a la mare/que arribaràs tard./Serà una gran festa/amb música guai/".

Aquests dies no toca treballar, sinó fruir. La festa es el premi a l'esforç diari i si ho feu de portes enfora estic convençut que no es per l'afany de convertir les celebracions en un "souvenir" més pel forater, sino per exterioritzar aquest esperit lúdic d'una població que ha sabut divertir-se secularment. Pengem, doncs bates i guardapols, informes i uniformes, i disposem-nos a passar-ho bé. Els catalans, de les pedres en fem pans, però de les festes en sabem fer confitures. La festa major és la veïna que no falta cap any i que truca a la porta, pintada i empolainada, fresca i polida com un maig content, que recitava en Salvat Papasseit. Donem-li, doncs, el braç i convidem-la a ballar, a menjar, a sentir. Enamorem-nos de la festa, que els cors bateguin i el pols es dispari. Fem de cada cançó, un himne; de cada alegria, una pàtria. Conquerim els carrers i places i plantem a cada cantonada la llibertat com a bandera, amb els colors de tots el pobles del planeta.

Creients i descreguts, demanem a Santa Tecla, la patrona de la ciutat, la mateixa fe en nosaltres mateixos que va il.luminar-la a ella en terres llunyanes. I agraïm-li que vetlli, com ho ha fet sempre, per la gent de Tarragona, des que les seves relíquies van arribar a la ciutat des de la remota Armènia quan el barceloní Guerau Çatrilla i un grup de tarragonins van aconseguir recuperar-les gràcies a l'amistat de Jaume II amb el rei Ousí, si bé

L'amistat no els va exonerar d'omplir-lo de regals. I demanem-li a la santa patrona que ens ajudi a vèncer els dimonis que a vegades, fins i tot per aquí, volten. Dimonis que no porten banyes ni tenen unes mamelles rotundes, com el diable que l'arcàngel Sant Gabriel enforquilla amb la seva llança al capdamunt del retaule de la catedral. Som pecadors i, com deia el poeta anglès, ho podem resistir tot menys la temptació, però els pecats capitals no són avui els dels vells catecismes del Pare Ripalda, sinó d'altres, com la intransigència i la intolerància, el fanatisme i la violència, i aquests els hem de denunciar cas per cas, dia a dia.

Tarragonins, sou gent amb sort. Teniu una ciutat magnífica, amb una llarga història que es pot llegir a les pàgines escrites en aquest llibre d'aventures que és el Mediterrani. I disposeu d'aquest esperit noble i obert, emprenedor i fantasiós, dels qui en més de 2.000 anys d'història han vist passar cassetants i fenicis, grecs i foces, cartaginesos i romans, bàrbars i visigots, musulmans i cristians. Una ciutat mil vegades construïda, amb marbres de la llunyana Carrara o del proper Mèdol. Una vila poderosa per on s'han passejat els emperadors August, Galba, Septimi Sever o Adrià, i fins i tot on ha descansat Jaume I, el rei català més poderós de tots els temps, que es desclavava del cap les sagetes que li disparaven els sarraïns com aquell qui es treu un escuradents de la boca.

és igualment el resultat del molt personal que heu vist passar per l'antiga Via Augusta o per la Nacional 340, per camins medievals o per l'autopista del Mediterrani. Per Tarragona ha passat l'italià Giacomo Casanova, aquell venecià que enamorava solteres i casades, verges i vídues, nenes i ancianes. Però també aquell anticipador, dos segles abans, dels periodistes del cor, que es feia dir el Baró de Maldà i que va ser un dels tafaners més grans de la història. Per no parlar d'Alexandre Laborde, el guia de Napoleó durant la guerra contra el francès, que va ser l'autor d'uns gravats irrepetibles, que va aconseguir fer de cadascun dels seus dibuixos un apunt d'eternitat. I no voldria tampoc oblidar-me de Josep Pla, que va escriure que Tarragona no tan sols no l'esborronava sinó que el rejuvenia; ell ho atribuïa als romans, que estimaven profundament la vida, i que van deixar la seva empremta creativa a les pedres, però també el seu impuls vital en l'aire.

Deixeu que un barceloní com jo insisteixi en dir que sou uns afortunats, uns grans afortunats. Heu aconseguit una capital amb dimensió humana, que és l'única mesura de totes les coses, l'únic patró d'amidar que no s'equivoca de més ni de menys. Tarragona és patrimoni de la Humanitat, perquè el món no podia suportar que fos només vostra. Però ja ho sabíem abans, no calia que ho digués la Unesco. La vostra població és el resultat de molts mestissatges, d'homes i dones que tenen el color argilós de la terra

Ajuntament de
TARRAGONA

a la pell i la lluminositat blava del mar als ulls. Segurament per

aquesta raó, us assimilem a la pedra de la vostra muralla, més modelable que rocosa. Una pedra cisellable pels vents i pels escultors, pel passat i pel futur. Tarragona no sé si té també un color especial, però segur que disposa d'una lluminositat molt seva. Mediterrània sí, però no només resultat del reflex del sol a la seva costa. És una claror quasi màgica, una mena d'aura que ens la fa reconèixer a la distància. El mateix fulgor que va arrossegar fins aquí civilitzacions llunyanes, una darrera l'altra. Que no van poder anar de pas, que es van sentir obligades a quedar-s'hi.

Per això qui coneix Tarragona entén que Marcial, un dels seus poetes més il·lustres, nascut a la Bibilis romana, ens advertís que un cop coneguts, per sempre més desitjaríem els plàcids litorals de Tarragona i l'esplendor de l'urbs augusta, una Roma en petit, però amb el mar com a frontera i unes vinyes que donen un vi que alliberava la ment i que acaronava l'esperit. Brindem com ho feien els soldats de les legions i els poetes que cantaven les seves gestes. I fem-ho per celebrar que un any més estem aquí, ara no per disfrutar de les curses dels aurigues, de les lluites del circ o de les batalles navals de l'amfiteatre, sinó per escoltar els cantants de moda a la plaça de toros, per ballar a les revetlles de la plaça del Rei o per escoltar les tronades a la plaça de la Font.

Som molts els que, com jo, hem vingut aquests dies a fer nos un lloc en els vostres carrers i places, per sentir-nos com un tarragoní més durant aquesta apoteosi de la gatzara popular, que ens va descriure amb el seu encant vuitcentista Josep Pin i Soler a la seva novel·la "La Família dels Garrigas". Que surtin, doncs, un altre any bous i dracs, mulasses i cuca-feres. Que ballin els gegants vells de Cós del Bou, el Negrito i la Negrita, amb els capgrossos i l'esperat Magí de les Timbales. Que toquin trompetes, gralles i dolçaines. Que dansin hereus i pubilles balls de Bastons, de Turcs o de Gitanes. Que pugin enlaire les colles castelleres i que els enxanetes toquin amb la punta dels dits els núvols. Que comencin oficis i que esclatin els focs a la Punta del Miracle. I que corri el cava i, com diuen els Estopa, que han estat també entre nosaltres, siguem unes feres i trenquem la pana, invitant a la penya, invitant a canyes.

L'escriptora tarragonina Olga Xirinacs escrivia fa uns dies que setembre és la ressaca entre el que hem viscut intensament i el que hem projectat rigorosament, entre la llibertat i el sotmetiment. Però el setembre és per la gent d'aquesta ciutat un temps encara propici per les festes, com si el santoral l'hagués volgut premiar amb uns dies més de festa, coincidint amb els designis del santoral. Les festes de Santa Tecla són el pòrtic de la tardor, un equinocci que ha estat elegit pels poetes com a metàfora del període de maduresa de la vida humana. Lluny del

Ajuntament de
TARRAGONA

TARRAGONA

que ens volen fer creure, que la tardor és temps de declivi, cal dir ben alt que constitueix un període màgic, on es mostra la plenitud de l'esperit, la millor de les morbideses del cos. Com ens va ensenyar en Joan Manuel Serrat, la tardor és, sobre tot, una balada, que cal escoltar perquè ens porta tants records com respostes, tants murmuris com claror. Renovem en aquest primer dia de la nova estació la nostra voluntat de passar-ho bé, traient-li el màxim suc a la vida, tot el profit als dies. I fem-ho respectant l'altre, sense molestar els demés. Sempre amb una copa i un decibel de menys.

Aquesta Tarragona de bellesa serena i patrícia, a més a més acaba d'inaugurar una exposició de cinquanta-tres escultures de Rodin, que formen part de la festa de l'ànima de la que també cal participar aquests dies. Des de "L'home que camina" fins "El pensador" figuren en aquesta mostra que els catalans només podem veure a la ciutat de Tarragona. Auguste Rodin, que el món avui reconeix com un dels més grans escultors de la història després de Miquel Àngel, va ser discutit pels seus contemporanis que es mostraven reticents davant del seu expressionisme barroc i que era rebutjat per l'Estat que s'horrortzava amb les seves audàcies. Tot plegat resulta una lliçó no només per desconfiar del poder, sinó per dubtar de l'excés de consens. O per dir-ho en llenguatge actual, la vida de Rodin és la millor de les advertències davant del que és políticament correcte.

Mantinguem l'esperit crític davant de qualsevol uniformitat, sapiguem disfrutar de les petites coses com si es tractés de grans plaers, afermem les nostres arrels perquè mai dubtem de la nostra identitat i reforcem l'amistat i la convivència com el nord de les nostres vides. Renovem totes aquestes voluntats sota la protecció de Santa Tecla, fins i tot els més descreguts, perquè el món actual a vegades s'assembla massa al pou de serps i dragons al que va sobreviure i ens convè aprendre de la seva templança.

Per uns dies començem els diaris pel darrera, a fi de defensar-nos de les males notícies del davant. I deixem que la vida comenci a l'hora que habitualment s'atura. I permetem que només marquim el pas del temps els rellotjes tous dalinians, desfets com la xocolata per la calor festiva.

I que tots us ho passeu bé, que és el que ara toca. Visca la Festa Major de Santa Tecla i Visca Tarragona!

MÀRIUS CAROL PAÑELLA

Nacido en Barcelona, hace 48 años, es titulado en Periodismo y licenciado en Filosofía y Letras. Ha desempeñado su labor como periodista en numerosos medios informativos desde sus inicios en El Noticiero Universal, habiendo ocupado a lo largo de su carrera diferentes cargos en El Correo Catalán, El Periódico, El País y La Vanguardia, donde dirigió el "Magazine" dominical. Actualmente es columnista, además de desempeñar la Dirección de Comunicación del Grupo Godó.

Tertuliano habitual de diferentes programas de radio, entre ellos "Catalunya Nit", de Catalunya Ràdio; "Protagonistas" de Luis del Olmo, en Onda Cero; y "L' hora del pati", de RAC1, ha presentado espacios de divulgación histórica en TV3, como la serie "Classificació ACR" o los especiales del Onze de Setembre y Sant Jordi. Es autor de numerosos libros, los últimos de los cuales son "Contra periodistas" (Edhasa), "La conjura contra el gourmet" (Columna), "A la sombra del Rey" (Planeta) y "Barcelona, ciudad de sensaciones" (Lunweg). Ha sido galardonado con el Premi Ramon Llull de les Lletres Catalanes 2002 por su novela "Les seduccions de Júlia".